

4) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że nie daje ono państwu członkowskiemu możliwości ustanowienia domniemania przeniesienia na rzecz producenta utworu filmowego prawa do godziwej rekompensaty przysługującego głównemu reżyserowi tego utworu, niezależnie od tego, czy domniemanie to ma charakter niewzruszalny, czy też wzruszalny.

(¹) Dz.U. C 246 z 11.9.2010.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 2 listopada 2011 r. — Bernhard Rintisch przeciwko Klausowi Ederowi

(Sprawa C-553/11)

(2012/C 80/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bernhard Rintisch

Strona pozwana: Klaus Eder

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 10 ust. 1 i 2 lit. a) dyrektywy 89/104/WE (¹) należy interpretować w ten sposób, że przepis ten generalnie i ogólnie sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym należy przyjmować, że ma miejsce używanie znaku towarowego (znaku towarowego 1) również wtedy, gdy używanie tego znaku towarowego (znaku towarowego 1) następuje w postaci różniącej się od postaci, w jakiej ten znak został zarejestrowany, przy czym różnice nie mają wpływu na charakter odróżniający znaku towarowego (znaku towarowego 1) i jeżeli znak towarowy w postaci, w jakiej jest używany również został zarejestrowany (znak towarowy 2)?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

Czy określony powyżej w pkt 1 przepis krajowy jest zgodny z dyrektywą 89/104/EWG, jeżeli jest on interpretowany zawężająco w ten sposób, że nie znajduje zastosowania do znaku towarowego (znaku towarowego 1), który został zarejestrowany tylko po to, aby zabezpieczyć lub rozszerzyć zakres ochrony innego zarejestrowanego znaku towarowego (znaku towarowego 2), który został zarejestrowany w postaci, w jakiej jest używany?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze lub odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie:
 - a) Czy warunek używania zarejestrowanego znaku towarowego (znaku towarowego 1) w rozumieniu art. 10 ust. 1 i 2 lit. a) dyrektywy 89/104/EWG nie zostaje spełniony,

aa) jeżeli właściciel znaku towarowego używa wariantu oznaczenia różniącego się jedynie w elementach, które nie zmieniają odróżniającego charakteru znaku w postaci, w jakiej ten znak został zarejestrowany (znaku towarowego 1), oraz innego znaku towarowego (znaku towarowego 2) [tego] właściciela;

bb) jeżeli właściciel używa dwóch wariantów oznaczenia, z których żaden nie odpowiada zarejestrowanemu znakowi towarowemu (znakowi towarowemu 1), ale jeden z używanych wariantów oznaczenia (wariant 1) pokrywa się z innym zarejestrowanym znakiem towarowym (znakiem towarowym 2) właściciela a drugi stosowany przez właściciela wariant oznaczenia (wariant 2) różni się pod względem elementów składowych od obu zarejestrowanych znaków towarowych (znaku towarowego 1 i znaku towarowego 2) przy czym różnica ta nie ma wpływu na charakter odróżniający tych znaków towarowych i jeżeli ten wariant oznaczenia (wariant 2) wykazuje większe podobieństwo do tego innego znaku towarowego właściciela (znaku towarowego 2)?

b) Czy sąd państwa członkowskiego może stosować przepis prawa krajowego (w niniejszym przypadku § 26 ust. 3 zdanie drugie MarkenG) sprzeczny z przepisem dyrektywy [w niniejszym przypadku art. 10 ust. 1 i 2 lit. a) dyrektywy 89/104/EWG] w przypadkach, w których okoliczności faktyczne zaistniały jeszcze przed wydaniem przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzeczenia, które po raz pierwszy dostarczyło wskazówek przemawiających za sprzecznością przepisu państwa członkowskiego z przepisem dyrektywy (w niniejszym przypadku wyroku z dnia 13 września 2007 r. w sprawie C-234/06 II Ponte Finanziaria przeciwko OHIM [BAINBRIDGE], Zb. Orz. s. I 7333), jeżeli sąd ten wyżej ceni uzasadnione oczekiwania uczestnika postępowania sądowego co do trwałości jego pozycji prawnej zabezpieczonej na mocy przepisów konstytucyjnych niż konieczność transpozycji przepisu dyrektywy?

(¹) Pierwsza dyrektywa Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz. U. L 40, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydane w dniu 9 września 2011 r. w sprawie T-257/07 Francja przeciwko Komisji, wniesione w dniu 28 listopada 2011 r. przez Republikę Francuską

(Sprawa C-601/11 P)

(2012/C 80/07)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Francuska (przedstawiciele: E. Belliard, G. de Bergues, C. Candat, S. Menez i R. Loosli-Surrans, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 9 września 2011 r. wydanego w sprawie T-257/07 Francja przeciwko Komisji;
- ostateczne rozstrzygnięcie sporu poprzez stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 746/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. zmieniającego załącznik VII do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii ⁽¹⁾, lub też przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie swe rząd francuski opiera na czterech zarzutach.

W pierwszym z nich wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył ciężący na nim obowiązek uzasadnienia ze względu na to, iż nie ustosunkował się w wystarczającym stopniu, po pierwsze, do jej zarzutów opartych na braku uwzględnienia przez Komisję dostępnych danych naukowych, ponieważ jej zdaniem błędnie uznał, że wszystkie te zarzuty sprowadzają się do zarzucenia Komisji, iż ta o nich nie wiedziała, oraz, po drugie, do zarzutów opartych na naruszeniu art. 24a rozporządzenia nr 999/2001, ponieważ jej zdaniem Sąd uznał, że te zarzuty sprowadzają się do żądania sprawdzenia, czy kwestionowane środki były właściwe, aby zapewnić wysoki poziom ochrony zdrowia ludzkiego.

W swym drugim zarzucie, który dzieli się na trzy części, rząd francuski twierdzi, że Sąd przeinaczył przedstawione mu okoliczności faktyczne. Wnosząca odwołanie twierdzi w pierwszej kolejności, że Sąd przeinaczył opinie Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) z dnia 8 marca 2007 r. i 24 stycznia 2008 r. uznając, iż Komisja mogła, nie popełniając błędu w ocenie, wyciągnąć na ich podstawie wniosku, że zagrożenie przenoszeniem się na ludzi EST innych niż ESB jest niezwykle niskie (część pierwsza). W części drugiej wnosząca odwołanie twierdzi następnie, że Sąd przeinaczył opinie EFSA z dnia 17 maja i 26 września 2005 r. uznając, iż Komisja mogła, nie popełniając błędu w ocenie, uznać, że zawarta w tych opiniach ocena wiarygodności szybkich testów dotyczy wykorzystania tych testów w ramach kontroli wprowadzenia do spożycia przez ludzi baraniny lub koziny. W części trzeciej rząd francuski twierdzi wreszcie, że Sąd przeinaczył przedstawione mu okoliczności faktyczne uznając, iż wszystkie dowody

naukowe powołane przez Komisję w celu uzasadnienia przyjęcia kwestionowanych środków zawartych w rozporządzeniu nr 746/2008 stanowią nowe okoliczności w odniesieniu do wcześniejszych środków zapobiegawczych.

W swym trzecim zarzucie rząd francuski twierdzi, że Sąd popełnił błąd w kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych uznając powołane przez Komisję dane naukowe jako nowe okoliczności mogące zmienić odbiór zagrożenia lub świadczące o tym, że zagrożenie to można ograniczyć metodami mniej restrykcyjnymi niż środki istniejące.

W swym czwartym zarzucie, który dzieli się na trzy części, wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo przy stosowaniu zasady ostrożności. W tym kontekście wnosząca odwołanie podnosi w pierwszej kolejności, że Sąd naruszył prawo uznając, iż Komisja nie naruszyła przepisów art. 24a rozporządzenia nr 999/2001, ponieważ zdaniem Sądu uczyniła ona zadość ustanowionemu w art. 152 ust. 1 WE obowiązkowi zapewnienia wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego. W części drugiej tego zarzutu rząd francuski twierdzi następnie, że Sąd naruszył prawo zakładając, iż dowody naukowe powołane przez Komisję w celu uzasadnienia przyjęcia rozporządzenia nr 746/2008 muszą pociągnąć za sobą zmianę poziomu zagrożenia uznanego za dopuszczalne. Tytułem uzupełnienia rząd francuski twierdzi, że Sąd naruszył prawo nie sprawdzając, czy, aby określić poziom zagrożenia uznanego za dopuszczalne, Komisja wzięła pod uwagę nieodwracalność szkodliwych skutków EST dla zdrowia ludzkiego. W części trzeciej rząd francuski twierdzi wreszcie, że Sąd naruszył prawo ze względu na to, iż nie wziął pod uwagę faktu, że rozporządzenie nr 746/2008 nie zastępuje wcześniejszych środków zapobiegawczych, lecz je uzupełnia bardziej elastycznymi rozwiązaniami alternatywnymi.

⁽¹⁾ Dz.U. L 202, s. 11.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 15 września 2011 r. w sprawie T-427/09 centrotherm Clean Solutions GmbH & Co. KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 29 września 2011 r. przez Centrotherm Systemtechnik GmbH

(Sprawa C-609/11 P)

(2012/C 80/08)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Centrotherm Systemtechnik GmbH (przedstawiciele: adwokaci A. Schulz i C. Onken)